PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 2/9152
2026 Luna 10 Ziua 19

ROMÂNIA

Administrația Prezidențială

Departamentul Constituțional Legislativ

Telefon: 021.430.08.66
Fax: 021.411.18.79

E-mail: colegis@presidency.ro
Web: www.presidency.ro

DCL/1256/15.10.2026
Nesecret

Pt Legislativ

Doamnei Ioana BRAN-VOINEA
Secretar General interimar al Camerei Deputaților

Stimată doamnă Secretar General interimar,

Prin Decizia nr. 393/29.04.2026, Curtea Constituțională a constatat că *Legea pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 (PL-x 338/2025)*este neconstituțională în ansamblul său.

Având în vedere cele sus-menționate vă trimitem, alăturat, Legea pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 (PL-x 338/2025), în copie.

Cu aleasă considerație,

Cosmin-Alexandru SOARE-FILATOV
Consilier Prezidențial

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 393
din 29 aprilie 2026

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000

Elena-Simina Tănăsescu — președinte
Asztalos Csaba-Ferenc — judecător
Mihai Busuioc — judecător
Mihaela Ciochină — judecător
Cristian Deliorga — judecător
Dacian-Cosmin Dragoș — judecător
Dimitrie-Bogdan Licu — judecător
Laura-Iuliana Scântei — judecător
Gheorghe Stan — judecător
Patricia-Marilena Ionea — magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 13.955 din 15 decembrie 2025 și constituie obiectul Dosarului nr. 4.967A/2025.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** Președintele României invocă două aspecte de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000.

4. Astfel, cu privire la primul aspect, susține că legea criticată contravine prevederilor art. 41 alin. (1) referitoare la dreptul la muncă și ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană din Constituția României prin raportare la art. 18 privind nediscriminarea și art. 45 referitor la libera circulație a lucrătorilor din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (*TFUE*) și la art. 15 referitor la libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă și art. 21 alin. (2) privind nediscriminarea pe motive de cetățenie din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

5. În acest sens, autorul obiecției arată că legea supusă controlului de constituționalitate introduce art. 37 [1] în Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000 prin care se stabilește ca ponderea de participare a sportivilor de performanță români, la nivel de seniori și tineret, la competițiile sportive naționale oficiale, la sporturile de echipă, care pot evolua în teren pe parcursul unui meci, să nu fie mai mică de 40% din totalul de sportivi participanți pentru fiecare echipă. Or, apreciază că prin această modificare legislativă, Parlamentul a încălcat principiul nediscriminării pe bază de cetățenie a lucrătorilor europeni, consacrat atât la nivel constituțional, cât și la nivel european, precum și în jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene (*CJUE*).

6. Președintele României amintește că prioritatea de aplicare a dreptului european a fost consacrată prin Hotărârea CJUE din 15 iulie 1964, pronunțată în Cauza *Costa împotriva Enel,* C-6/64, care a constituit punctul de temelie atât originar cât și derivat în dezvoltarea jurisprudenței europene în această materie.

7. Totodată, amintește că, în România, Constituția consacră prioritatea dreptului european față de dreptul intern la art. 148 alin. (2), prin excepție de la regula generală a aplicării tratatelor în dreptul intern, printr-o modalitate originală, și anume că nu tot dreptul Uniunii Europene, ci numai tratatele constitutive și celelalte reglementări europene cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legislația națională.

8. În mod obișnuit, Curtea Constituțională nu utilizează dreptul european ca normă interpusă în cadrul controlului de constituționalitate, ci numai în cazurile în care apreciază că ar fi vorba despre o normă cu relevanță constituțională. Dreptul la muncă și exercitarea acestuia în baza principiului nediscriminării sunt consacrate atât în Constituția României la art. 41, cât și la nivel european în tratatele de drept primar , astfel încât, prin încălcarea dispozițiilor europene, se încalcă implicit și dispozițiile constituționale, fapt cu relevanță în invocarea dreptului european în analiza constituționalității legii.

9. Președintele României arată că, la nivelul Uniunii Europene, legat de libertatea de circulație a lucrătorilor s-a dezbătut problema componenței echipelor naționale de fotbal, în special pe criteriul cetățeniei sportivilor din lot.

10. În statele membre ale Uniunii Europene, legislația nu se raportează la criteriul cetățeniei în reglementarea numărului minim de sportivi pe care echipele naționale au dreptul să îi prezinte la un meci la campionatele oficiale. Astfel, cu titlu de exemplu, Germania impune ca loturile de fotbal să includă cel puțin 12 fotbaliști cu licență germană, dintre care opt jucători trebuie să fi trecut prin sistemul de tineret al clubului. Patru dintre acești opt jucători trebuie să fi trecut prin propria academie a clubului, în timp ce ceilalți patru să fi trecut prin sistemele de tineret ale diferitelor cluburi afiliate aceleiași federații.

11. În Portugalia nu există o limită directă de jucători străini în campionatul național. Cu toate acestea, cluburile sunt obligate să aibă cel puțin opt jucători antrenați local în loturile lor de meci. Pentru cluburile cu o echipă B, acest număr crește la zece. Prin urmare, numărul de jucători străini este limitat indirect.

12. Uniunea Asociațiilor Europene de Fotbal (*UEFA*) introduce regula „jucătorului format pe plan local" (home-grown). Acești jucători sunt cei care, indiferent de naționalitatea lor , au fost antrenați de clubul lor sau de un alt club din aceeași asociație națională timp de cel puțin trei ani, între 15 și 21 de ani. Regulamentul UEFA prevede că cluburile angajate în una dintre competițiile sale trebuie să înscrie minimum 8 jucători formați pe plan local pe o listă de maximum 25 de jucători. Dintre acești 8 jucători, cel puțin 4 trebuie să fi fost formați de clubul în cauză.

13. Comisia Europeană a publicat un studiu independent referitor la regula privind „jucătorii formați local" adoptată de UEFA. Această regulă impune cluburilor participante la Liga Campionilor și la celelalte competiții UEFA să includă în loturile lor un număr minim de „jucători formați local". Prin comparație cu măsurile „6+5" propuse de **Federația Internațională de Fotbal Asociație (*FIFA*),** care sunt incompatibile cu legislația Uniunii Europene, Comisia consideră că UEF A a optat pentru o abordare care pare să respecte principiul liberei circulații a lucrătorilor, atunci când vine vorba despre promovarea formării tinerilor jucători europeni. De asemenea, Comisia a constatat că măsurile vizează susținerea promovării și protecției formării de calitate a tinerilor fotbaliști în Uniunea Europeană. Acest studiu a fost anunțat în Cartea albă privind sportul, în iulie 2007, ulterior apărând și alte studii, prin care s-a analizat în detaliu și s-a urmărit evoluția aplicării acestei reguli în practică.

14. În Hotărârea din 15 decembrie 1995, pronunțată în Cauza *Union royale belge des sociétés de football association ASBL și alții împotriva Jean-Marc Bosman și alții,* C-415/93, paragrafele 93-96, CJUE, garantând libera circulație a lucrătorilor, a statuat următoarele: „Astfel cum Curtea a constatat în mai multe rânduri, libera circulație a lucrătorilor constituie unul dintre principiile fundamentale ale Comunității, iar dispozițiile tratatului care garantează această libertate au efect direct de la data la care a luat sfârșit perioada tranzitorie. Curtea a considerat de asemenea că ansamblul dispozițiilor din tratat referitoare la libera circulație a persoanelor urmărește facilitarea exercitării de activități profesionale de orice natură de către resortisanții comunitari pe întreg teritoriul Comunității și se opune măsurilor care i-ar putea defavoriza atunci când doresc să exercite o activitate economică pe teritoriul unui alt stat membru (...). În acest context, resortisanții statelor membre dispun în special de dreptul, izvorând direct din tratat, de a-și părăsi statul de origine pentru a se deplasa pe teritoriul unui alt stat membru și de ședere pe teritoriul acelui stat pentru a desfășura o activitate economică (...). Prevederile care împiedică sau descurajează un resortisant al unui stat membru să își părăsească statul de origine pentru a-și exercita dreptul la libera circulație constituie, prin urmare, obstacole în calea acestei libertăți, chiar dacă acestea se aplică indiferent de cetățenia lucrătorilor în cauză."

15. În cauza precitată, CJUE a concluzionat, la pct. 2 al dispozitivului hotărârii, astfel: „Articolul 48 din Tratatul CEE se opune aplicării unor norme adoptate de asociații sportive potrivit cărora, în cadrul meciurilor din competițiile pe care le organizează, cluburile de fotbal nu pot utiliza decât un număr limitat de jucători profesioniști resortisanți ai altor state membre."

16. Așadar, CJUE a statuat, printre altele, că interzicerea discriminărilor pe motive de cetățenie se opune aplicării unor reguli stabilite de asociațiile sportive, potrivit cărora, în meciurile din competițiile pe care le organizează, cluburile de fotbal nu pot utiliza decât un număr limitat de jucători profesioniști resortisanți ai altor state membre.

17. CJUE a mai stabilit că art. 45 din TFUE se aplică nu doar acțiunilor autorităților publice, ci și regulilor de orice natură care urmăresc să reglementeze ocuparea forței de muncă remunerate într-un mod colectiv.

18. În Hotărârea din 12 mai 1998, pronunțată în Cauza *María Martínez Sala împotriva Freistaat Bayern,* C-85/96, CJUE a stabilit ca principiu că orice resortisant al unui stat membru poate invoca cetățenia sa europeană pentru a se proteja împotriva unei discriminări din cauza cetățeniei sale de către un alt stat membru.

19. De asemenea, în Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în Cauza *Société Olympique L yonnais/Olivier Bernard, Société Newcastle UFC,* C-325/08, paragrafele 38 și 39, CJUE a arătat că: „O măsură care împiedică libera circulație a lucrătorilor nu poate fi admisă decât dacă urmărește un obiectiv legitim compatibil cu tratatul și dacă este justificată de motive imperative de interes general. Dar, în acest caz, în plus, ar trebui ca punerea în aplicare a unei astfel de măsuri să fie de natură să asigure realizarea obiectivului în cauză și să nu depășească ceea ce este necesar pentru a atinge acest obiectiv (...) Cu privire la sportul profesionist, Curtea a avut deja ocazia să constate că, având în vedere importanța socială considerabilă pe care activitatea sportivă și, în special, fotbalul o au în cadrul Uniunii, este necesar să se admită ca fiind legitim obiectivul care constă în încurajarea recrutării și a formării tinerilor jucători."

20. În mod similar obligației federațiilor sportive de a avea o pondere de minimum 40% de jucători români, în Franța, prin Codul maritim, se impunea ca o anumită parte a echipajului unei nave să aibă cetățenie franceză. În cadrul acțiunii introduse de Comisie împotriva Franței pentru omisiunea de a abroga dispozițiile din Codul maritim francez, Curtea, prin Hotărârea din 4 aprilie 1974, pronunțată în Cauza C-167/73, paragrafele 43-48, a statuat că art. 45 din TFUE este direct aplicabil în sistemul juridic al fiecărui stat membru și înlătură orice acte naționale contrare.

21. CJUE a subliniat, în mod repetat, importanța majoră a principiului liberei circulații și al nediscriminării pe criteriul cetățeniei, considerând că art. 45 reprezintă o aplicare, în contextul special al lucrătorilor, a principiului general din art. 18 din TFUE, care interzice discriminarea pe criteriul cetățeniei.

22. În concluzie, față de cele expuse mai sus, Președintele României apreciază că, prin neconcordanța legii supuse controlului de constituționalitate cu dreptul și principiile consacrate la nivel european, se încalcă dispozițiile constituționale prevăzute la art. 148 alin. (2) și obligația de neîngrădire a dreptului la muncă, consacrată de art. 41 alin. (1) din Constituție.

23. Un al doilea aspect de neconstituționalitate invocat în obiecția de neconstituționalitate are în vedere dispozițiile din actul normativ criticat prin care art. 89 alin. (1) din Legea nr. 69/2000 este completat cu lit. g) în care se stabilește o amendă de la 500.000 lei la 1.000.000 lei pentru persoanele juridice care nu respectă prevederile art. 37^1 din aceeași lege.

24. În critica pe care o aduce acestor dispoziții de lege, Președintele României amintește că respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie în România, conform art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

25. De asemenea, dispozițiile de tehnică legislativă, respectiv art. 63 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, stabilesc că pentru instituirea unei norme derogatorii se va folosi formula „prin derogare de la ...", urmată de menționarea reglementării de la care se derogă. Derogarea se poate face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază.

26. Or, arată că în cuprinsul legii supuse controlului de constituționalitate legiuitorul a stabilit limitele amenzii prevăzute în art. 89 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 69/2000 ca fiind cuprinse între 500.000 lei și 1.000.000 lei, respectiv într-un cuantum mai mare decât limita maximă generală a amenzii contravenționale reglementată prin art. 8 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, care este de 100.000 lei, în cazul contravențiilor stabilite prin lege și ordonanță, această normă reprezentând sediul materiei în privința cuantumului sancțiunilor aplicabile contravențiilor.

27. Astfel, întrucât legiuitorul, în cuprinsul legii supuse controlului, derogă de la cadrul general în materie, stabilind un cuantum al amenzii peste limita maximă prevăzută de legea-cadru, ar fi trebuit să folosească expresia „prin derogare de la dispozițiile art. 8 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare". Acest aspect, de altfel, a fost evidențiat ca observație și în avizul consultativ al Consiliului Legislativ, exprimat cu ocazia elaborării actului normativ supus controlului de constituționalitate.

28. Prin reglementarea normelor de tehnică legislativă, legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. De aceea, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații ce trebuie să respecte principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare interpretării și aplicării corecte a actului normativ. În jurisprudența sa recentă, Curtea Constituțională a sancționat modul deficitar de redactare a unor norme care nu corespund exigențelor de calitate a legii, exigențe ce se desprind din

principiul legalității, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție (Decizia nr. 729 din 13 decembrie 2023, paragraful 57).

29. Astfel, modalitatea de redactare a textului de lege antereferit reprezintă o încălcare a principiului legalității, întrucât, prin omiterea mențiunii de derogare, reglementarea încalcă limitele amenzii stabilite de lege pentru faptele ce constituie contravenție și nu corespunde exigențelor de calitate a legii.

30. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

31. **Guvernul,** cu privire la primul aspect de neconstituționalitate invocat în sesizarea de neconstituționalitate, arată că, în jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a reținut că unul dintre principiile care stau la baza dreptului la muncă este stabilitatea raporturilor juridice care iau naștere odată cu încheierea contractului individual de muncă, acest principiu decurgând din obligația statului de a crea cadrul legislativ menit să asigure salariaților siguranța și garanția păstrării locului de muncă. Mai mult, Constituția prevede expres dreptul persoanei de a-și alege în mod liber locul de muncă, ceea ce implică obligația corelativă a statului de a reglementa condiții obiective și nediscriminatorii, de natură să garanteze accesul la un loc de muncă.

32. În continuare, arată că orice diferență de tratament nu semnifică, în mod automat, încălcarea principiului egalității. Pentru ca o asemenea încălcare să se producă este necesar să se stabilească că persoane aflate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial, iar dacă o asemenea distincție între situații analoage sau comparabile există, aceasta să nu își găsească nicio justificare obiectivă sau rezonabilă. În acest sens invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr . 875 din 9 decembrie 2020, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, Decizia nr 573 din 3 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, precum și cele reținute în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la aplicarea art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei,* și Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*.

33. Guvernul amintește și că prin Decizia nr . 875 din 9 decembrie 2020, Curtea Constituțională a statuat că sintagma „fără privilegii și fără discriminări” din cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție privește două ipoteze normative distincte, iar incidența uneia sau alteia dintre acestea implică, în mod necesar, sancțiuni de drept constituțional diferite. Astfel, discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept, iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului. În schimb, privilegiul se definește ca un avantaj sau o favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane; în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat.

34. Mai mult, Guvernul arată că, prin decizia pronunțată în Cauza C-680/211, CJUE a interpretat art. 45 dinTFUE în sensul că se opune unor norme care au fost adoptate de o asociație responsabilă de organizarea de competiții de fotbal la nivel național și care impun fiecărui club participant la aceste competiții să înscrie pe lista jucătorilor săi, precum și să menționeze pe foaia de meci un număr minim de jucători formați în circumscripția teritorială a acestei asociații, cu excepția cazului în care se stabilește că aceste norme sunt apte să garanteze, în mod coerent și sistematic, realizarea obiectivului care constă în încurajarea, la nivel local, a recrutării și a formării tinerilor jucători de fotbal profesionist și că nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

35. Or, analizând sesizarea de neconstituționalitate, raportat la pretinsa încălcare a dispozițiilor invocate de către autorul sesizării, având în vedere jurisprudența instanței de contencios constituțional, mai sus amintită, și prin raportare la expunerea de motive a inițiativei legislative, care precizează că „proiectul urmărește să ofere o oportunitate pentru tinerele talente românești de a se afirma și de a se desăvârși la competițiile naționale”, Guvernul apreciază că normele prin care se instituie anumite reguli privind obligativitatea folosirii unui număr minim de jucători par să aibă atitudinea de a încuraja sportul și, respectiv, formarea jucătorilor de fotbal profesionist.

36. Totodată, amintește că, potrivit Ordinului ministrului sportului nr . 500/2022 privind aprobarea Instrucțiunilor de stabilire a participării sportivilor de performanță români, la nivel de seniori și tineret, într-o pondere de minimum 40% din totalul de sportivi participanți la competițiile sportive naționale oficiale, la sporturile de echipă, a fost introdusă deja obligația echipelor sportive de a asigura o pondere de minimum 40% de sportivi români care să evolueze efectiv în teren, la nivel de seniori și tineret, în cadrul competițiilor oficiale naționale de echipă, astfel încât criticile formulate de către autor par să fie neîntemeiate.

37. În ceea ce privește al doilea aspect de neconstituționalitate invocat de Președintele României, Guvernul apreciază că sesizarea este neîntemeiată. În acest sens arată că există o jurisprudență consistentă a Curții Constituționale, în care a reținut, de principiu, că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat. În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, aceasta trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului. O lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita.

38. În aceeași direcție, Curtea Constituțională a stabilit prin Decizia nr . 62 din 13 februarie 2018 că pentru relevanța constituțională a principiului legalității esențial este ca prin folosirea unei tehnici legislative inadecvate, care să nu întrunească cerințele clarității, preciziei, previzibilității și ale accesibilității normei juridice, legiuitorul să fi adus atingere în final unor drepturi, libertăți sau principii de rang constituțional. Pretinsele vicii de constituționalitate invocate, referitoare, de pildă, la greșita intitulare a legii, la utilizarea unor formule improprii pentru a evidenția derogarea sau la lipsa de corespondență dintre expunerea de motive a propunerii legislative și forma finală a legii nu pot avea, în sine, o reală substanță constituțională, deoarece nu pot afecta, direct sau indirect, vreun drept, vreo libertate sau vreun principiu fundamental, așa cum este reflectată valoarea constituțională a principiului legalității în considerentele de principiu constatate în jurisprudența mai sus indicată.

39. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au transmis Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor , înscrisurile depuse la dosar, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

40. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

41. **Obiectul controlului de constituționalitate**, astfel cum este menționat în sesizarea Curții Constituționale, îl constituie Legea pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, lege adoptată de Camera Deputaților în calitate de Cameră decizională, la data de 19 noiembrie 2025 și care are următorul cuprins:

*— **„Art. I.** Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 9 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:*

*1. **După articolul 37 se introduce un nou articol, art. 37[1], cu următorul cuprins:***

«Art. 37[1]. — (1) Federațiile sportive naționale stabilesc, în baza statutelor și regulamentelor proprii, ponderea de participare a sportivilor de performanță români, la nivel de seniori și tineret, la competițiile sportive naționale oficiale, la sporturile de echipă.

(2) Ponderea de participare a sportivilor de performanță români, la nivel de seniori și tineret, la competițiile sportive naționale oficiale nu poate fi mai mică de 40% din totalul de sportivi participanți care pot evolua în teren pe parcursul unui meci, pentru fiecare echipă.

(3) Federațiile sportive naționale au obligația să aibă propria strategie din care să reiasă creșterea procentuală a numărului de jucători români în primele eșaloane valorice.»

*2. **La articolul 88, după litera p) se introduce o nouă literă, lit. q), cu următorul cuprins:***

«q) nerespectarea prevederilor art. 37[1].»

*3. **La articolul 89 alineatul (1), după litera f) se introduce o nouă literă, lit. g), cu următorul cuprins:***

«g) cu amendă de la 500.000 lei la 1.000.000 lei pentru persoanele juridice, faptele prevăzute la art. 88 lit. q).»

***Art. II.** — Stabilirea ponderii menționate la art. 37[1] din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare, se efectuează de către federațiile sportive naționale începând cu sezonul competițional 2026-2027.*

***Art. III.** — La data intrării în vigoare a prezentei legi, Ordinul ministrului sportului nr. 500/2022 privind aprobarea Instrucțiunilor de stabilire a participării sportivilor de performanță români, la nivel de seniori și tineret, într-o pondere de minimum 40% din totalul de sportivi participanți la competițiile sportive naționale oficiale, la sporturile de echipă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 din 8 iulie 2022, se abrogă.*

***Art. IV.** — La 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, federațiile sportive naționale introduc în regulamentele de organizare ale competițiilor sportive dispozițiile prezentei legi și sesizează Agenția Națională pentru Sport cu privire la nerespectarea dispozițiilor legale în vederea impunerii de sancțiuni.”*

42. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, Președintele României susține că legea criticată contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă. Din critica formulată se apreciază însă că, în mod implicit, autorul sesizării are în vedere și prevederile alin. (4) din același articol constituțional.Totodată, în temeiul art. 148 alin. (2) din Constituție, sunt invocate și prevederile cuprinse în art. 18 referitoare la nediscriminare și în art. 45 privind libera circulație a lucrătorilor din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), precum și în art. 15 referitor la libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă și art. 21 alin. (2) privind nediscriminarea pe motiv de cetățenie din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

43. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate a acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea aferentă, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia Curții Constituționale nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38). Prezenta obiecție de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție sub aspectul titularului dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de Președintele României.

44. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare. În cauză, propunerea legislativă a fost respinsă de către Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, la data de 29 septembrie 2025, fiind trimisă Camerei Deputaților , care a adoptat-o, în calitate de Cameră decizională, conform art. 76 alin. (2) din Constituție, la data de 19 noiembrie 2025. La data de 24 noiembrie 2025, legea a fost depusă la secretarul general al Senatului și, respectiv , la secretarul general al Camerei Deputaților, în vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, iar la data de 29 noiembrie 2025 a fost trimisă Președintelui României pentru promulgare. Prezenta sesizare a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 15 decembrie 2025, așa încât Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în interiorul termenului de 20 de zile de la data trimiterii legii adoptate spre promulgare.

45. Sub aspectul obiectului controlului de constituționalitate, Curtea reține că este vorba despre o lege adoptată, dar nepromulgată încă.

46. Prin urmare, având în vedere cele mai sus menționate, Curtea constată că obiecția este admisibilă.

47. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

48. Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea reține că Președintele României formulează două critici de neconstituționalitate privind dispozițiile Legii pentru completarea

Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, invocând aspecte ce vizează conținutul acestor reglementări, respectiv aspecte de constituționalitate intrinsecă.

49. Astfel, un prim aspect de neconstituționalitate invocat în sesizarea de neconstituționalitate privește dispozițiile art. I pct. 1 din actul normativ criticat care completează Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000 cu art. 37 [1] în cuprinsul titlului IV, capitolul V — *Federațiile sportive naționale*. Aceste dispoziții de lege se referă în mod expres la situația sportivilor de performanță români, la nivel de seniori și tineret, din sporturile de echipă și instituie o obligație referitoare la ponderea de participare a acestora la competițiile sportive naționale oficiale. Astfel, potrivit reglementării criticate, acești sportivi trebuie să constituie cel puțin 40% din totalul de sportivi participanți care pot evolua în teren pe parcursul unui meci, pentru fiecare echipă.

50. Președintele României apreciază că aceste dispoziții legale sunt contrare prevederilor constituționale privind dreptul la muncă, precum și reglementărilor europene cuprinse înTFUE și Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

51. În ceea ce privește dreptul la muncă, Curtea reține că Legea fundamentală consacră în art. 41 alin. (1) libertatea cetățenilor de a-și alege profesia, meseria sau ocupația, precum și locul de muncă. În exercitarea dreptului la muncă, potrivit alin. (2) și (4) din același text fundamental, salariații se bucură de măsuri de protecție socială, iar pentru muncă egală femeile trebuie să primească o remunerație egală cu bărbații.

52. Egalitatea de tratament nu se rezumă însă doar la remunerarea muncii. Astfel, în exercițiul dreptului la muncă, cetățenii trebuie să se bucure de o protecție egală a drepturilor ce derivă din raporturile de muncă, fără privilegii și fără discriminări, așa cum impun prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Totodată, prevederile art. 4 alin. (2) din Constituție interzic orice diferențe de tratament având drept motiv rasa, naționalitatea, originea etnică, limba, religia, sexul, opinia, apartenența politică, averea sau originea socială.

53. Așa cum s-a reținut mai sus, prevederile art. 41 din Constituție consacră și protejează dreptul de muncă al cetățenilor români, egalitatea de tratament impusă de art. 16 alin. (1) vizând, în acest context, exercițiul dreptului la muncă al cetățenilor români.

54. Curtea reține, totodată, că art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție stabilește că, în urma aderării României la Uniunea Europeană, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare, iar Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează ducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alin. (2).

55. În cauza de față, Președintele României invocă neîndeplinirea de către Parlament, cu prilejul adoptării legii supuse controlului de constituționalitate, a îndatoririi constituționale de a duce la îndeplinire obligațiile ce rezultă din reglementările TFUE și ale Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene referitoare la nediscriminare și libertatea de circulație a lucrătorilor, ceea ce este contrar art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

56. Cât privește utilizarea normelor de drept european în cadrul controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională a statuat că folosirea acestor reglementări în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar , precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor judecătorești și autorităților administrative, sau de eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau Guvern, după caz (în acest sens, Decizia nr 668 din 18 mai 201 1, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din data de 8 iulie 2011). Curtea a precizat că o relevanță constituțională o reprezintă aspectele circumscrise principiilor și normelor fundamentale constituționale, cum ar fi, spre exemplu, cele care consacră drepturi, libertăți și îndatoriri fundamentale sau cele privind autoritățile publice reglementate de textele constituționale (în acest sens, Decizia nr . 591 din 14 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 28 septembrie 2020, paragraful 69).

57. Cu privire la prevederile invocate din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, act distinct ca natură juridică de celelalte tratate internaționale invocate, Curtea a reținut că acestea, de principiu, sunt aplicabile în controlul de constituționalitate în măsura în care asigură, garantează și dezvoltă prevederile constituționale în materia drepturilor fundamentale, cu alte cuvinte, în măsura în care nivelul lor de protecție este cel puțin la nivelul normelor constituționale în domeniul drepturilor omului (Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr . 433 din 28 iunie 2010).

58. Cât privește reglementările de drept european invocate de Președintele României, Curtea apreciază că acestea au un conținut clar, precis și neechivoc, acestea stabilind interdicția discriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate, interdicție aplicabilă și în ceea ce privește libera circulație a lucrătorilor , restricțiile putând fi justificate doar de motivele limitative prevăzute de art. 45 alin. (3) din TFUE referitoare la ordinea publică, siguranța publică sau sănătatea publică.

59. De asemenea, Curtea apreciază că reglementările de drept european invocate au relevanță constituțională de vreme ce se referă la exercitarea dreptului la muncă, drept fundamental consacrat în art. 41 din Constituție. În jurisprudența sa, Curtea a observat că obligațiile pozitive ale statului referitoare la drepturile fundamentale se întemeiază pe o serie de garanții de principiu menite să asigure caracterul consistent, practic și efectiv al acestor drepturi. Garanțiile asociate diverselor drepturi fundamentale au în sine o relevanță constituțională, indiferent de ordinea sau nivelul normativ care le reglementează, întrucât impun un nivel de protecție optim în privința respectivelor drepturi. Ca atare, ele se integrează în conținutul de valoare al drepturilor fundamentale, ceea ce înseamnă că modelează însăși norma de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Astfel, Curtea consideră că dreptul la muncă, așa cum este consacrat în Legea fundamentală, trebuie analizat într-o perspectivă extinsă, care conține noi dimensiuni referitoare la exercitarea acestui drept în contextul dreptului Uniunii Europene. În această lumină, motivelor de discriminare enumerate în mod expres de art. 4 alin. (2) din Legea fundamentală li se adaugă și cel referitor la cetățenie ori naționalitate, iar discriminarea sau privilegiile care pot afecta unele persoane în exercitarea dreptului la muncă trebuie evaluate și prin acest filtru, atunci când sunt avuți în vedere cetățeni ai unui stat membru al Uniunii Europene (*ad similis*, Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 11 iulie 2006).

60. Având în vedere cele mai sus reținute, Curtea urmează să analizeze conformitatea dispozițiilor art. I pct. 1 din actul normativ criticat cu prevederile constituționale corelate cu

reglementările de drept al Uniunii Europene invocate de Președintele României în sesizarea de neconstituționalitate.

61. Curtea reține că dispozițiile art. 18 *Nediscriminarea și cetățenia Uniunii* din TFUE prevăd că în domeniul de aplicare a tratatelor și fără a aduce atingere dispozițiilor speciale pe care le prevede, se interzice orice discriminare exercitată pe motiv de cetățenie sau naționalitate.

62. De asemenea, dispozițiile art. 45 alin. (1)-(3) din același tratat (fostul art. 39 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, denumit în continuare *TCEE*) prevăd că libera circulație a lucrătorilor este garantată în cadrul Uniunii. Libera circulație implică eliminarea oricărei discriminări pe motiv de cetățenie între lucrătorii statelor membre, în ceea ce privește încadrarea în muncă, remunerarea și celelalte condiții de muncă. Potrivit aceluiași articol, libera circulație a lucrătorilor implică dreptul: de a accepta ofertele reale de încadrare în muncă; de a circula liber în acest scop pe teritoriul statelor membre; de ședere într-un stat membru pentru a desfășura o activitate salarizată în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative care reglementează încadrarea în muncă a lucrătorilor statului respectiv; de a rămâne pe teritoriul unui stat membru după ce a fost încadrat în muncă în acest stat, în condițiile care vor face obiectul unor regulamente adoptate de Comisie. Restricțiile aduse acestui drept nu pot fi justificate decât de motive de ordine publică, siguranță publică și sănătate publică.

63. În interpretarea art. 45 din TFUE, Curtea urmează să stabilească dacă prevederile naționale supuse controlului de constituționalitate intră sub incidența acestui articol, subiecții cărora li se aplică prevederea, formele de discriminare interzise, precum și dacă acestea se circumscriu restricțiilor justificate de domeniul în care intervin.

64. Astfel, în privința sferei de incidență a prevederilor art. 45 din TFUE, Curtea constată că orice reglementare referitoare la limitarea sau restricția libertății de circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii Europene prin stabilirea unei cote de participare a resortisanților naționali la competițiile sportive, la sporturile de echipă, se subsumează cadrului normativ principial referitor la libera circulație a lucrătorilor reglementat de art. 45 din TFUE și, ca atare, intră sub incidența acestuia.

65. În continuare, Curtea analizează dacă sportivii de performanță, la nivel de seniori și tineret, care participă la competițiile sportive naționale oficiale, la sporturile de echipă, așa cum prevede art. 37[1] în Legea nr. 69/2000, se încadrează în definiția noțiunii de „lucrător” prevăzută la art. 45 din TFUE. În acest sens reține că, în Hotărârea din 3 iulie 1986, pronunțată în Cauza *Lawrie-Blum*, C-66/85, paragraful 17, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit definiția noțiunii „lucrătorului” în sensul dreptului Uniunii Europene ca fiind o persoană care prestează activități reale și efective, sub conducerea altei persoane și pentru altcineva, primind în schimb o remunerație. La pct. 16 al hotărârii menționate, Curtea subliniază că noțiunea de „lucrător” are o semnificație proprie în dreptul Uniunii Europene și nu trebuie interpretată restrictiv prin referire la legislațiile naționale.

66. În Hotărârea din 15 decembrie 1995, pronunțată în Cauza C-415/93 *Union royale belge des sociétés de football association ASBL și alții împotriva Jean-Marc Bosman și alții*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut în mod expres că fotbaliștii profesioniști sunt lucrători în sensul art. 48 din TCEE (actualul art. 45 din TFUE). Astfel, la paragraful 73 din hotărârea antemenționată, Curtea arată că exercitarea unei activități salariate sau a unei prestări de servicii remunerate constituie o activitate economică ce intră în domeniul de aplicare a dreptului Uniunii. La paragraful 74 din hotărâre, Curtea de Justiție a Uniunii Europene afirmă că activitatea jucătorilor profesioniști și semiprofesioniști, în măsura în care este salariată sau constituie o prestare de servicii remunerată, intră în domeniul de aplicare a dispozițiilor privind libera circulație. La paragraful 93 din hotărâre, Curtea de Justiție a Uniunii Europene precizează că art. 48 din TCEE (actualul art. 45 din TFUE) se aplică și normelor stabilite de asociații sportive care reglementează în mod colectiv exercitarea unei activități salariate de către sportivii profesioniști.

67. Art. 37[1] în Legea nr. 69/2000 se referă la „sportivi de performanță români” fără a face distincție între sportivi profesioniști și amatori. Prin urmare, Curtea apreciază că art. 37[1] în Legea nr. 69/2000 include atât sportivii profesioniști, cât și pe cei amatori. De altfel, aceasta este și interpretarea dată de Comisia Europeană, care, în Comunicarea către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, denumită *Dezvoltarea dimensiunii europene a sportului*, arată la pct. 4.3 — *Libera circulație și naționalitatea sportivilor*, următoarele: pe baza art. 45 din TFUE, normele de liberă circulație se aplică numai lucrătorilor și jucătorilor profesioniști în contextul unei activități economice. Cu toate acestea, aceste norme se aplică în egală măsură sportului de amatori întrucât Comisia estimează că, în urma coroborării dispozițiilor art. 18, 21 și 165 din TFUE, principiul general al Uniunii Europene referitor la interzicerea oricărei discriminări bazate pe naționalitate se aplică sportului pentru toți cetățenii Uniunii Europene care fac uz de dreptul lor la liberă circulație, inclusiv a celor care exercită o activitate sportivă de amatori.

68. Pentru considerentele mai sus expuse, Curtea constată că sportivii de performanță la nivel de seniori și tineret care participă la competițiile sportive naționale oficiale, la sporturile de echipă, așa cum prevede art. 37[1] în Legea nr. 69/2000, se încadrează în definiția noțiunii de „lucrător” prevăzută la art. 45 din TFUE, iar acest principiu, al liberei circulații a lucrătorilor, poate fi limitat doar din motive justificate de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică, așa cum arată art. 45 alin. (3) din tratatul amintit.

69. Art. 45 alin. (2) din TFUE este o normă specială față de art. 18 din același tratat, care nu face distincție între formele de discriminare, deci prevede eliminarea oricărei discriminări directe sau indirecte pe motiv de cetățenie între lucrătorii statelor membre. În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene interzice atât discriminarea directă, cât și discriminarea indirectă în privința libertății de circulația a lucrătorilor sportivi în statele membre în vederea accesului la piața muncii, condiții de angajare și remunerație. Astfel, în Cauza *Bosman* — C-415/93, antereferită, paragraful 120, Curtea de Justiție a Uniunii Europene interzice discriminarea directă a sportivilor lucrători ai Uniunii Europene pe criteriul de cetățenie. Cât privește discriminarea indirectă a sportivilor lucrători ai Uniunii Europene, Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat cu prilejul pronunțării Hotărârii Marii Camere din 21 decembrie 2023, pronunțată în Cauza C-680/21 *UL and SA Royal Antwerp Football Club împotriva Union royale belge des sociétés de football association ASBL*, în care a analizat explicit problema discriminării indirecte pe motiv de cetățenie în raport cu art. 45 din TFUE. În această cauză, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a examinat regulile privind *„home-grown players”* și a constatat că acestea sunt formulate neutru din punctul de vedere al cetățeniei, dar sunt susceptibile să dezavantajeze într-o măsură mai mare jucătorii proveniți din alte state membre. Din acest motiv, acestea constituie o discriminare indirectă bazată pe cetățenie (paragrafele 143-148). Curtea de Justiție a Uniunii Europene a arătat că o asemenea măsură poate fi admisă numai dacă urmărește un obiectiv legitim compatibil cu TFUE și respectă principiul proporționalității (paragrafele 149 și 150).

70. Raportat la obiectul prezentei cauze, respectiv art. 37[1] din Legea nr. 69/2000, Curtea analizează existența unei

discriminări directe. Potrivit art. 2 alin. (2) lit. (a) din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, discriminarea directă există atunci când o persoană este tratată mai puțin favorabil decât este, a fost sau ar fi tratată o altă persoană aflată într-o situație comparabilă din cauza unui motiv protejat. Curtea de Justiție a Uniunii Europene a confirmat această definiție în Hotărârea din 17 iulie 2008, pronunțată în Cauza C-303/06 *S. Coleman împotriva Attridge Law și Steve Law* , arătând că esența discriminării directe constă în existența unui tratament nefavorabil comparativ , întemeiat pe unul dintre motivele enumerate de directivă. De asemenea, în Cauza *Bosman*, C-415/93, paragraful 120, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a arătat că limitarea participării jucătorilor cetățeni ai altor state membre la meciurile oficiale restrânge oportunitățile lor de angajare și constituie o încălcare a principiului liberei circulații a lucrătorilor.

71. Curtea Constituțională constată că art. 37 [1] în Legea nr. 69/2000 introduce o formă de discriminare directă, aplică un tratament mai puțin favorabil lucrătorilor sportivi cetățeni ai altor state membre prin limitarea participării acestora la competițiile sportive naționale oficiale, la sporturile de echipă, în comparație cu lucrătorii sportivi cetățeni români. Tratamentul mai puțin favorabil sau tratamentul diferențiat constă în stabilirea unui procent de minimum 40% de sportivi de performanță români, la nivel de seniori și tineret, la competițiile sportive naționale oficiale, la sporturile de echipă, care pot evolua în teren pe parcursul unui meci. Tratamentul diferențiat se realizează pe criteriul de cetățenie, între lucrători ai statelor membre care se află în situație comparabilă din perspectiva dreptului oricărui lucrător la libera circulație în Uniune, a dreptului lor la încadrare în muncă, remunerare și celelalte condiții de muncă. Prin cota introdusă în favoarea sportivilor cetățeni români se încalcă libera circulație a lucrătorilor cetățeni ai altor state membre decât România.

72. Faptul că măsura dispusă prin lege privind cetățenia se referă la participarea, la evoluția în teren pe parcursul unui meci, și nu la încheierea contractelor de muncă este irelevant pentru aprecierea lor în raport cu libera circulație a lucrătorilor . Participarea la meciuri este elementul esențial al activității unui sportiv într-un sport de echipă, astfel încât o normă care limitează numărul de meciuri la care acesta poate participa restrânge în mod necesar și posibilitățile sale de angajare (a se vedea considerentele reținute de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza *Bosman*, C-415/93, antereferită, paragrafele 120 și 121).

73. Curtea analizează dacă tratamentul mai puțin favorabil prevăzut la art. 37 [1] în Legea nr . 69/2000 se încadrează în vreuna dintre excepțiile prevăzute de art. 45 alin. (3) din TFUE. Astfel, Curtea amintește că acest articol prevede trei excepții în prezența cărora principiul interzicerii discriminării poate fi limitat: ordinea publică, siguranța publică sau sănătatea publică. Excepțiile enumerate în mod limitativ trebuie să treacă testul justificării obiective și al proporționalității măsurii sau a conduitei.

74. În sensul art. 45 alin. (3) din TFUE, siguranța publică reprezintă protecția intereselor fundamentale ale statului și societății împotriva unor amenințări grave la adresa securității interne sau externe, iar Curtea de Justiție a Uniunii Europene permite restrângerea libertății de circulație numai atunci când există o amenințare concretă, actuală și suficient de gravă pentru aceste interese (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 noiembrie 2010, pronunțată în Cauza C-145/09*Land Baden-Württemberg împotriva Panagiotis Tsakouridis*, paragraful 67).

75. În jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, derogarea privind sănătatea publică prevăzută la art. 45 alin. (3) din TFUE este supusă unei interpretări stricte. Statele membre pot restrânge libera circulație a lucrătorilor numai pentru protejarea sănătății colective, iar măsurile adoptate trebuie să fie necesare, proporționale și întemeiate pe riscuri reale pentru sănătatea publică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 aprilie 1998, pronunțată în Cauza C-158/96 *Raymond Kohll împotriva Union des caisses de maladie*, paragraful 51).

76. Conceptul de ordine publică a fost analizat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Hotărârea din 27 octombrie 1977, pronunțată în Cauza C-30/77 *Regina împotriva lui Pierre Bouchereau*, paragraful 35), care a statuat următoarele: „În măsura în care poate justifica anumite restricții privind libera circulație a persoanelor care intră sub incidența dreptului comunitar, recurgerea unei autorități naționale la conceptul de ordine publică presupune, în orice caz, existența — pe lângă perturbarea ordinii sociale pe care o implică orice încălcare a legii — a unei amenințări reale și suficient de grave la adresa cerințelor de ordine publică, care să afecteze unul dintre interesele fundamentale ale societății.”

77. Potrivit expunerii de motive la legea supusă controlului de constituționalitate, inițiativa legislativă de modificare și completarea Legii 69/2000 prin introducerea art. 37 [1] a fost motivată astfel: „necesitatea intervenției legislative derivă din dorința de refacere a conexiunii identitare esențiale între comunitate și echipa sportivă care o reprezintă. Echipa orașului sau a comunei nu poate rămâne așa doar cu numele, dacă vrem stabilitate pe termen mediu și lung, iar comunitatea nu poate să investească în sporturile de echipă fără a susține implicit promovarea talentelor autohtone, plecate din comunitate, produse ale academiei și ale comunității. Sunt sportivii noștri, în sportul românesc! De asemenea, proiectul urmărește să ofere o oportunitate pentru tinerele talente românești de a se afirma și de a se desăvârși în competițiile naționale, care reprezintă contextul optim pentru promovarea sportivilor români spre marea performanță.”

78. Or, Curtea Constituțională constată că niciunul dintre motivele expuse de inițiatorii legii nu se încadrează în excepțiile prevăzute la art. 45 alin. (3) din TFUE, ca fiind un posibil scop legitim pentru limitarea liberei circulații a lucrătorilor statelor membre în ceea ce privește încadrarea în muncă, remunerarea și celelalte condiții de muncă, pe motiv de cetățenie. Introducerea cotei de 40% de sportivi de performanță cetățeni români nu constituie o măsură adecvată și necesară pentru atingerea scopurilor enumerate de inițiatorii propunerii legislative de modificare și completare a Legii nr . 69/2000. Scopurile invocate de inițiatorii modificării legislative pot fi atinse prin politici publice care urmăresc susținerea accesului cetățenilor la activitățile sportive și prin aplicarea unor criterii obiective de selecție la toate nivelurile și disciplinele sportive.

79. Curtea apreciază că nici invocarea în expunerea de motive la legea supusă examinării a faptului că prin Decizia nr. 215 din 22 ianuarie 2025 Înalta Curte de Casație și Justiție a respins contestația formulată împotriva Ordinului ministrului sportului nr . 500/2022 prin care a fost introdusă obligația echipelor sportive de a asigura o pondere de minimum 40% de sportivi români care să evolueze efectiv în teren, la nivel de seniori și tineret, în cadrul competițiilor oficiale naționale de echipă nu constituie un argument în susținerea constituționalității soluției legislative examinate. Astfel, Curtea Constituțională observă că, prin decizia antemenționată, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că „impunerea unor limite asupra numărului de sportivi non-naționali satisface dispozițiile art. 45 alin. (3) din TFUE care dă dreptul membrilor să impună limitări asupra liberei circulații atunci când sunt ridicate motive de politică publică”. Curtea Constituțională constată însă că Înalta Curte de Casație și Justiție și-a motivat decizia aplicând o excepție care nu este reglementată de art. 45 alin. (3) din TFUE, invocând „motive de politică publică”. Or, dispozițiile art. 45 alin. (3) din TFUE prevăd în mod expres și limitativ doar trei excepții: ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică. Politica publică nu este o excepție prevăzută la art. 45 alin. (3) din TFUE.

80. Analizând jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene mai sus menționată, Curtea apreciază că, *mutatis mutandis*, aceasta răspunde criticilor formulate în prezenta cauză, impunând constatarea faptului că reglementarea care are rolul de a asigura participarea unui procent obligatoriu de sportivi români în competițiile naționale, în sporturile de echipă, are drept rezultat limitarea posibilității cetățenilor din alte membre de a fi incluși în echipe în cadrul acestui tip de competiții, creând un dezavantaj pentru aceștia și un obstacol în exercițiul dreptului la liberă circulație de care se bucură în cadrul Uniunii Europene. Sunt încălcate, în consecință, prevederile art. 148 alin. (2) și (4) privind integrarea în Uniunea Europeană din Constituția României prin raportare la art. 18 privind nediscriminarea și art. 45 referitor la libera circulație a lucrătorilor din TFUE și la art. 15 referitor la libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă și art. 21 alin. (2) privind nediscriminarea pe motive de cetățenie din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În egală măsură, sunt încălcate și prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1) al căror conținut primesc, în coroborare cu actele de drept al UE antereferite, noi dimensiuni privind accesul la muncă și interzicerea discriminării.

81. Având în vedere că toate celelalte dispoziții ale Legii pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, inclusiv cele ale art. I pct. 3 prin care art. 89 alin. (1) din Legea nr. 69/2000 este completat cu lit. g) în care se stabilește o amendă de la 500.000 lei la 1.000.000 lei pentru persoanele juridice care nu respectă prevederile art. 37 [1] din aceeași lege, se află într-o strânsă legătură cu dispozițiile art. I pct. 1 din actul normativ criticat care completează Legea nr. 69/2000 cu art. 37[1], neputând fi disociate de acest articol de lege, în temeiul art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională constată că și aceste dispoziții de lege sunt neconstituționale, fiind valabile considerentele reținute cu privire la art. I pct. 1 din actul normativ criticat.

82. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

C U R T E A C O N S T I T U Ț I O N A L Ă

În numele legii

D E C I D E:

Admite obiecția de neconstituționalitate și constată că Legea pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 aprilie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea